

Sophie
KINSELLA

Iubește-ți viața

Traducere din limba engleză
de Vali Florescu

POLIROM
2023

Trebuie să aflu chiar acum. El e lângă mine și citește ceva pe telefon, așa că îl înșfac de braț.

— Matt!

Îl trag afară din living în atriumul înfricoșător și cobor glasul la nivel de șoaptă.

— Ascultă! Trebuie să te întreb ceva, urgent.

— A.

Pare îngrijorat.

— Ce anume?

— Îți dorești copii?

Matt cascadează ochii.

— Ce să-mi doresc?

— Copii! Vrei să ai?

— *Copii?*

A rămas perplex.

Se uită spre living de parcă s-ar teme ca nu cumva să fie auzit și se îndepărtează câțiva pași.

— Acum ți-ai găsit să mă întreb asta? îmi șoptește. Nu cred că e deloc momentul...

— Ba da, chiar e! îl contrazic înnebunită. Chiar asta e momentul! Fiindcă e posibil ca în câteva clipe să-i cunosc pe bunicii viitorilor mei copii! Gesticulez către ușa de la intrare. *Bunici!* E o chestie importantă, Matt!

Matt pare complet bulversat. Oare chiar nu pricepe ce-i spun? Am fost cât se poate de clară.

— Și, dacă tu *nu* îți dorești copii...

Amuțesc în mijlocul frazei, fiindcă tocmai am avut revelația mării dileme în care mă aflu.

Îl iubesc pe Matt. *Îl iubesc la nebunie.* Când mă uit la chipul lui perplex, mă strabate un val copleșitor de afecțiune. Dacă nu-și dorește copii, nici măcar adoptați sau pe care să-i aibă în grijă, înseamnă că are niște motive întemeiate. Pe care i le voi respecta. Și o să ne croim împreună un

alt fel de viață. Poate o să călătorim mult... sau o să ne deschidem un centru de îngrijire a măgărușilor, iar măgărușii vor fi copiii noștri...

— Îmi doresc copii.

Glasul lui Matt îmi întrerupe gândurile.

— În viitor. Cîndva. Ridică din umeri, cu un aer jenat. Adică nu mă opun ideii.

— Vai!

Respir ușurată.

— Vai, îți dorești și tu! Ei bine, și eu îmi doresc. Într-o bună zi, clarific grăbită. Mai încolo. Nu acum.

Rîd ca să-i arăt ce ridicolă mi se pare ideea, chiar în clipa în care mi-l imaginez ținînd în brațe doi gemeni, câte unul în fiecare dintre brațele lui musculoase.

Poate că nu e indicat să-i împărtășesc și lui acest gând.

— OK. Matt îmi cercetează prudent chipul. Deci am încheiat discuția asta?

Îi zîmbesc fericită.

— Da! M-am gândit că e bine să lămurim lucrurile de la început, nu crezi?

Matt nu răspunde. Am să iau asta drept da. Apoi se aude un *ping* îndepărtat și încremenesc. E liftul, a ajuns sus! Sînt ei!

— Cum sînt părinții tăi? îl întreb repede pe Matt. Nu mi-ai spus aproape nimic! Zi repede ceva.

— Părinții mei?

Pare fisticit.

— Sînt... O să vezi tu.

O să vezi tu? Nu mă ajută cu nimic.

— N-ar trebui să punem repede ceva în cuptor?

— Nu, nu.

Matt clatină din cap.

— Trec ca să-mi lase ceva în drum spre teatru.

Ezită.

— De fapt, dacă nu vrei să-i cunoști, ai putea să stai în dormitor.

— Adică *să mă ascund*? Mă holbez lung la el.

— Doar dacă așa vrei tu.

— Sigur că nu vreau! zic uimită. Abia aștept să-i cunosc!

— Să știi că o să stea puțin – a, uite-i, au sosit, adaugă el când se aude soneria.

În timp ce mintea mi-e năpădită de gânduri, el se îndreaptă spre ușa de la intrare. Primele cinci secunde contează cel mai mult. Trebuie neapărat să fac o impresie bună. O să laud poșeta mamei. Ba nu, pantofii. Ba nu, poșeta.

Ușa se deschide larg și în pragul ei apar un bărbat și o femeie, amândoi în haine elegante și foarte înalți. (A avut dreptate.) În timp ce-i privesc îmbrățișându-l pe Matt, creierul meu procesează înnebunit detaliile. Tatăl e un bărbat chipeș. Mama e destul de rezervată – ia uite cum îl îmbrățișează, cu mâinile înmănușate. Pantofi scumpi. Poșetă drăguță din piele maro. Și păr blond cu șuvițe. Oare să-i laud părul? Nu, e mult prea personal.

În cele din urmă, Matt se întoarce și mă cheamă la el.

— Mamă, tată, aș vrea să v-o prezint pe Ava. Ava, aceștia sînt părinții mei, John și Elsa.

— Bună ziua! spun, năpădită de emoție. Îmi plac foarte mult poșeta și pantofii dumneavoastră!

Stai așa. Hai, c-am făcut-o de oaie. Nu le lauzi pe toate. Alegi o singură chestie.

Elsa pare confuză și se uită la pantofii ei.

— Adică... poșeta dumneavoastră, mă corectez în grabă. E o super poșetă. Doamne, ce închizătoare are!

Elsa aruncă o privire timpă la închizătoarea cu magnet a poșetei, după care se întoarce spre Matt și zice:

— Cine e dînsa?

— Ava, spune Matt, cu glasul încordat. Tocmai ți-am spus. Ava.

— Ava.

Elsa întinde o mîină și i-o strîng. O clipă mai tîrziu, John face la fel.

Aștept ca Elsa să spună „Și cum v-ați cunoscut? Cum v-ați îndrăgostit?” sau chiar „Vai, cît ești de adorabilă“, pentru că așa m-a întîmpinat mama lui Russell cînd m-a văzut prima oară. (S-a dovedit mai tîrziu că mama lui Russell era mult mai drăguță decît el.)

Dar Elsa se holbează la mine fără să scoată un cuvînt, după care se întoarce spre Matt și spune:

— Genevieve îți transmite dragostea ei.

Mă trece un val de căldură, pe care-l ascund în spatele unui zîmbet larg.

Genevieve îi transmite dragostea ei?

Adică, sigur, Genevieve are tot dreptul să-i transmită dragostea ei. Sigur că are. Dar zău așa. De unde pînă unde?

— Aha. Matt pare gîtuit.

— Ne-am întîlnit la prînz, adaugă mama lui iar eu zîmbesc și mai tare. E *bine* că au luat prînzul împreună. Sînt foarte relaxată în privința asta. Toți oamenii ar trebui să fie prieteni.

— Ce frumos! exclam, doar ca să le arăt că nu mă simt deloc amenințată, la care Elsa mă săgetează cu o privire ciudată.

— Am avut multe de discutat, continuă ea, adresându-i-se lui Matt, dar mai întâi vreau să-ți arăt asta.

Scoate din poșetă o carte nou-nouță cu copertă neagră lucioasă. Are o fotografie cu o căsuță de păpuși și titlul *Eu și Casa lui Harriet: o călătorie personală*. Imediat, prind din zbor ocazia de a le lăuda firma de familie.

— Uau! exclam. Îmi plăcea la nebunie Căsuța Harriet's House!

Elsa mă cîntărește din ochi cu un licăr de interes.

— Ai avut o Căsuță Harriet?

— Păi... nu, recunosc. Dar unele dintre prietenele mele au avut.

Interesul de pe chipul Elsei se stinge subit. Apoi îl privește din nou pe Matt.

— E proaspăt scoasă din tipar.

Bate cu degetul în coperta lucioasă.

— Am vrut s-o vezi și tu, Matthias.

— Sintem foarte încîntați de ea, intervine John. Deja sîntem în discuții cu Harrods în legătură cu o ediție limitată.

— Aha.

Matt ia cartea.

— A ieșit bine.

— Aș vrea s-o citesc și eu, zic cu entuziasm. Pun pariu că e foarte interesantă. Cine a scris-o?

— Genevieve, zice Elsa sec, de parcă ar fi cît se poate de evident.

Genevieve?

Matt întoarce cartea. De pe coperta a patra ne privește o femeie splendidă, în jur de treizeci de ani. Are părul lung și blond, ochi albaștri, cu un licăr fermecător, mâini frumoase și elegante pe care își reazemă bărbia.

Înghit în sec. Asta e Genevieve? Apoi îmi dau seama că am mai văzut-o, într-o fotografie de pe site-ul Harriet's House, dar nu îi reținusem numele. Îmi amintesc că la momentul respectiv mi-am zis: „E drăguță“.

— Aha! Încerc să-mi iau un ton lejer și nepăsător. Foarte frumos. Deci Genevieve lucrează pentru voi?

— Genevieve e una dintre ambasadoarele Harriet's House, spune John sever.

— Ambasadoare? repet.

— E o super-fană, îmi șoptește Matt. Încă mai colecționează căsuțe. Așa ne-am cunoscut, la o convenție Harriet's House. Asta e, cum să zic, viața ei.

— Munca pe care o face pentru noi e absolut minunată. Pur și simplu *minunată*.

Cînd o auzi pe Elsa, zici că Genevieve e un soi de gardian al păcii planetare, gen NATO.

— Matthias, cred c-ar trebui s-o suni pe Genevieve ca s-o feliciți, zice tatăl lui Matt pe un ton apăsător. E extrem de valoroasă pentru noi.

Preț de cîteva clipe, Matt nu are nici o reacție. Apoi, fără măcar să ridice privirea, spune:

— Nu cred că e nevoie.

Tatăl său îl privește cu maxilarul încleștat, apoi se uită la mine.

— Poți să ne lași singuri o clipă, Eva?

— A, zic surprinsă. Da. Sigur că da.

— Ava, îl corectează Matt, cu un aer iritat. O cheamă *Ava*.

Mă retrag în hol și ușa se închide în urma mea. Începe o conversație în șoaptă așa că mă uit în altă parte, încercînd să nu trag cu urechea. Dar nu am cum să n-o aud pe Elsa zicînd „Matthias, *chiar cred* că nu e cazul...”

Oare despre ce zice că nu e cazul?